

In memoriam dr. Carel Lameer

Op 16 maart 2002 is Carel Lameer, omringd door zijn naasten, te Huizen overleden. Carel werd op 26 augustus 1928 in 's-Hertogenbosch geboren. Hij bracht zijn jeugd door in Brabant. Tijdens de Tweede Wereldoorlog smokkelde hij als 15-jarige voor gevangenen in het kamp Vught briefjes naar buiten.

Hij werd door een Duitser betrappt en neergeschoten. Een Duitse chirurg heeft hem toen fantastisch behandeld. Deze gebeurtenis deed hem besluiten medicijnen te gaan studeren om zo zijn medemens te kunnen helpen.

Na zijn studie in Utrecht en zijn militaire dienst was hij van 1956 tot 1961 in Eindhoven als huisarts gevestigd. Hij wilde zich echter toch liever verder specialiseren. Via een omweg in de chirurgie begon hij in 1962 de opleiding radiologie in Utrecht. Hij verdiepte zich hier in de opsporingsmethode van tumoren in het retroperitoneum en promoveerde in 1965 op het onderwerp 'Retroperitoneale lymfografie' bij professor R.H. de Waard.

Na zijn promotie werkte hij nog enkele jaren aan een experimenteel onderzoek op dit gebied op de afdeling voor hart-en-vaatziekten bij professor Wieberdink. In 1968 vertrok hij naar 'Ziekenzorg' in Enschede. Hij zette hier de afdeling Radiotherapie op en moderniseerde de afdeling. Zijn grote verdienste in die tijd was de ontwikkeling van het systeem 'Codering van Radiologische Bevindingen' in samenwerking met K. Hoornstra, W.H.A.M. Penn en J.L. Sellink. Naar aanleiding van dit werk nodigde Penn hem in 1972 uit om als lector naar Nijmegen te komen. Carel zou daar ook zijn experimenteel onderzoek weer kunnen voortzetten. Toen echter bleek dat dit door de enorme werklast niet mogelijk was, besloot hij in 1975 zich te associëren met A. van der Valk in het Diaconessenhuis te Naarden.

Al snel was Carel voorzitter van het stafbestuur en nam hij plaats in verschillende commissies. In die tijd was hij lid van de redactieraad van de NVvR en 'membre' van de Nederlandse delegatie bij de AER. In deze laatste functie heeft hij door zijn goede beheersing van de Franse taal professor Van Ronnen behoed voor het aftreden als voorzitter toen deze – het Frans niet goed machtig – bezig was zijn voorzittersfunctie op te geven.

Na het vertrek van Van der Valk fuseerde Carel met de maatschap van het Majella te Bussum en het Sint Jan te Laren. In 1982, toen de fusie rond was, ben ik tot de maatschap toegetreden en heb met veel plezier met Carel tot zijn pensioen in 1994 gewerkt.

Carel beschouwde de afdeling als één grote familie. Als hij vond dat zijn afdeling door wie dan ook niet netjes werden behandeld, ging hij hier direct op af. Geen feestje werd overgeslagen, en daarnaast werden wekelijks vele lekkernijen ingeslagen, ook wel een beetje als excuus om zelf flink mee te snoepen.

In zijn eerste jaren in het Diaconessenhuis ontmoette hij zijn Gerda, die hier als kinderarts werkte. Al spoedig werd deze ontmoeting met het huwelijk beklonken. Samen organiseerden zij twee fantastische weekends in Parijs voor de hele afdeling. Hierover wordt vele jaren later nog met groot enthousiasme gesproken. Zijn interesse in de kinderradiologie werd door Gerda versterkt. Vele kindercongressen in binnen- en buitenland bezochten ze samen.

Daarnaast was Carel geïnteresseerd in andere aspecten van de maatschappij en was daarom een actief lid van de Rotaryclub in Bussum. Hij organiseerde hiervoor veel activiteiten. Voor zijn wekelijkse clublunch werd het programma dan ook altijd aangepast

Hij vond de juridische aspecten van het medisch vak steeds interessanter. Dit deed hem besluiten in 1984 de avondstudie rechten in Utrecht aan te vangen. Niemand van ons merkte hoe druk Carel het naast zijn gezin en het dagelijks werk ook met zijn studie had. Af en toe vertelde hij een anekdote van zijn nieuwe studentenleven. Hij studeerde pas in 1992 af, mede door het feit dat hij tijdens zijn studie geveld werd door langdurige ziekte, die pas na lange tijd werd gediagnosticeerd als darmkanker. Ondanks operatie en een jaar chemotherapie heeft hij zich toch nog actief bezig kunnen houden met zijn doctoraalscriptie over 'Wet Persoonsregistraties: WPR, WGBO en het medisch beroepsgeheim'. Carel was een modern man en was voor emancipatie. Toen Carel in de eigen maatschap zag dat voor de zelfstandige vrouwelijke specialiste geen zwangerschapsregeling bestond met de verzekeringsmaatschappij, heeft hij zich hier persoonlijk voor ingezet. Hij heeft over dit onderwerp ook gepubliceerd in het NTvG.

In 1994 nam hij afscheid van Gooi-Noord. Hij werd bij zijn pensionering benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau.

Na zijn vertrek als radioloog begon Carel een drukke nieuwe carrière als jurist. Hij werd voorzitter van de commissie van Toezicht van de Nederlandse Kankerregistratie en werd opgenomen in de redactie van het handboek 'Privacy Persoonsgegevens'. Daarnaast werd zijn werk als juridisch-medisch adviseur bijna een dagtaak.

Ook na het vertrek uit Gooi-Noord heb ik Carel en Gerda regelmatig gezien, vaak ook in het door hem zo geliefde Frankrijk, waar hij zo veel mogelijk verbleef als zijn juridische werk dat toeliet.

De teleurstelling was groot toen hij na de genezen darmkanker zeer agressieve prostaatcancer kreeg. Tot het einde is Carel echter ondanks zijn lijden blijven genieten van het leven met zijn Gerda, de kinderen en de kleinkinderen.

Met Carel is een warm en bijzonder mens heengegaan. Ik wens Gerda en Carels kinderen veel sterkte.

Mireille Röell-Verschure

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.